

jewódzkiemu. Organem pracy Komendanta miasta jest Komenda Policji Państwowej miasta.

§ 5. W Bydgoszczy, Gnieźnie, Grudziądzu, Inowrocławiu, Toruniu, Białymstoku, Częstochowie, Lublinie i Sosnowcu funkcje komendanta Policji Państwowej miasta pełni kierownik komisariatu, a tam, gdzie jest kilka komisariatów, kierownik komisariatu wyznaczony przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 6. Do zadań Komendantów Policji Państwowej miast należą sprawy, wymienione w art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257).

§ 7. Wszystkie przepisy, rozporządzenia i zarządzenia dotyczące komendantów powiatowych Policji Państwowej stosują się również do komendantów Policji Państwowej miast, o ile w poszczególnym wypadku nie jest wyraźnie postanowione inaczej.

§ 8. Uprawnienia naczelników powiatowych władz administracji ogólnej, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, przysługują na obszarze miasta Krakowa i Lwowa starostom grodzkim; prezydenci tych miast mogą jednak w zakresie swej kompetencji wydawać bezpośrednio polecenia Policji Państwowej.

§ 9. W miastach: Białymstoku, Częstochowie, Lublinie i Sosnowcu do czasu mianowania w nich osobnych starostów grodzkich pełniący funkcje komendantów Policji Państwowej tych miast kierownicy komisariatów, podlegają komendantom odnośnych powiatów: białostockiego, częstochowskiego, lubelskiego i będzinińskiego.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Sładkowski*

789.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 września 1928 r.

o uzupełnieniu §§ 5 i 6 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym.

Na podstawie art. 6 i 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustęp a) paragrafu 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 11, poz. 64), w brzmieniu nadanem mu przez rozporządzenie z dnia 18 stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 68), uzupełnia się przez dodanie nowego (szóstego) punktu następującej treści:

„6. — fasoli z gatunków: „Phaseolus lunatus” i „Rangoon” oraz wszelkiej trującej”.

§ 2. Punkt 5) paragrafu 6 rozdziału a) „przywóz” rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 11, poz. 64) w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 407), uzupełnia się przez dodanie nowego ustępu f) następującej treści:

„f) Fasola, niezakazana do przywozu (§ 5, ustęp a) pkt. 6) może być wpuszczana do obszaru celnego na podstawie należycie wystawionych przez zagraniczne władze państwowe, względnie organizacje rolnicze o charakterze społecznym świadectw pochodzenia.

Świadectwo pochodzenia winno podawać gatunek fasoli (nazwę botaniczną) i stwierdzać, że nie zawiera składników trujących.

Brak wymaganego świadectwa może być zastąpiony przez zaświadczenie krajowego Zakładu Państwowego badania żywności, wystawiane po zbadaniu prób, przesłanych Zakładowi przez urząd celny pod pieczęcią urzędową.

Badanie i przesyłkę prób uskutecznia się na koszt strony, t. j. osoby uprawnionej do rozporządzania towarem”.

§ 3. Rozdział b) „wywóz” paragrafu 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym, w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z dnia 30 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 420) uzupełnia się przez dodanie nowego (czwartego) punktu następującej treści:

„4) Wywóz dzikich ptaków śpiewających, jako to: słowików, sikor, czyżyków, szczygłów, zięb, giłłów, drozdów, kósów, pliszek, skowronków, wilg, makolągów, szpaków i t. p. tępicielei szkodliwych owadów, dozwolony jest tylko na podstawie każdorazowego zezwolenia Ministerstwa Skarbu, wydawanego w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa”.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 3-go dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

790.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 września 1928 r.

o przyznawaniu koncesjonowanym sprzedawcom wyrobów tytoniowych kredytu na pobór tych wyrobów oraz o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 29 czerwca 1927 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych i podległych izmom urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy o monopolu tytoniowym z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) oraz art. 12, 13 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam co następuje:

§ 1. Izby skarbowe oraz wydział skarbowy Śląskiego urzędu wojewódzkiego mogą udzielać na prośbę koncesjonowanym sprzedawcom wyrobów

tytoniowych, przydzielonym z poborem bezpośrednio do państwowych magazynów lub do państwowych fabryk wyrobów tytoniowych, bezprocentowego kredytu na pobór tychże wyrobów wedle zasad poniżej ustalonych.

§ 2. 1) Kredyt (§ 1) musi być zabezpieczony już to:

- a) ewikcją hipoteczną, już to
- b) pożyczkami państwowymi lub innymi papierami wartościowymi, posiadającymi pupilarną pewność według norm ogólnie obowiązujących, albo
- c) gwarancjami instytucyj bankowych lub osób finansowo silnych.

2) Na przyjęcie innego rodzaju zabezpieczenia może zezwolić Minister Skarbu na wniosek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

3) Do orzekania, czy można przyjąć zabezpieczenie ofiarowane w papierach wartościowych lub gwarancjach, o których mowa w ustępie 1 lit. c) powołane jest Ministerstwo Skarbu, — o możliwości zaś przyjęcia zabezpieczenia hipotecznego orzekają władze, wyszczególnione w § 1.

4) W wypadkach wątpliwości prawnych, nasuwających się przy zabezpieczeniach hipotecznych, sprawę wyjaśnia Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, względnie jej oddział terytorjalnie właściwy.

§ 3. Koncesjonariusz, któremu przyznano kredyt, korzysta zeń w ten sposób, że pobrawszy wyroby tytoniowe do pełnej wysokości kredytu — może w miarę całkowitego lub częściowego jego spłacenia — pobierać towar dalej na kredyt, najwyżej jednak za kwotę, jaką wpłacił na całkowite lub częściowe umorzenie kredytu.

§ 4. Co do swej wysokości kredyt ograniczony jest:

- a) wartością przyjętego zabezpieczenia (§ 2),
- b) normą, ustalaną dla maksymalnej wysokości kredytu w zależności od obrotów przedsiębiorstwa.

§ 5. 1) Jako normę, o której mowa w poprzednim paragrafie (lit. b) ustala się wartość połowy przeciętnego miesięcznego poboru wyrobów tytoniowych przedsiębiorstwa, korzystającego z kredytu.

2) Wartość poboru ustala się według ceny fakturowej, t. j. z potrąconym rabatem.

§ 6. 1) Kredyt może być każdego czasu bez podania powodów odwołany przez władze wymienione w § 1 lub przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

2) Przy odwołaniu kredytu władza wyznaczy kredytariuszowi odpowiedni, nie dłuższy niż trzytygodniowy termin do spłacenia sum pokredytowanych, a w razie niedotrzymania tego terminu przystąpi bezzwłocznie do przymusowego ściągnięcia zaległości kredytowej przez realizację zabezpieczenia.

3) Od niespłaconych w tym terminie kredytów będą pobierane odsetki zwłoki w wysokości 2% w stosunku miesięcznym, przyczem każdy rozpoczęty miesiąc liczy się jako pełny.

§ 7. Formę i sposób udzielania kredytu po myśli niniejszego rozporządzenia unormuje Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Aż do czasu przyznania koncesjonariuszowi nowego kredytu na zasadach niniejszego rozporządzenia korzystać on może z kredytu na dawnych warunkach, o ile zabezpieczenie na to pozwala, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 1928 r.

§ 8. Postanowienia §§ 42 i 66 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych i podległych izbom urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 588) ulegają następującym zmianom:

1) punkt 10 § 42 tego rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

„10) przyznawanie w ramach obowiązujących przepisów kredytów wszelkich podatków pośrednich i należności monopolowych ponad 5.000 zł., niezależnie zaś od sumy — kredytów koncesjonowanym sprzedawcom wyrobów tytoniowych i prowadzenie ewidencji udzielonych kredytów przy ścisłym przestrzeganiu zasad należytego zabezpieczenia Skarbu Państwa;”

2) punkt 11 § 66 tegoż rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

„11) przyznawanie za przepisaniem zabezpieczeniem w ramach obowiązujących przepisów kredytów podatków pośrednich i należności monopolowych do wysokości 5.000 zł. z wyjątkiem kredytów koncesjonowanym sprzedawcom wyrobów tytoniowych na pobór tychże wyrobów, przyznawanie których to kredytów należy do kompetencji władz skarbowych drugiej instancji”.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązująca rozporządzenia: z dnia 22 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006), z dnia 21 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 219) i z dnia 2 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 569) — z zastrzeżeniami wynikającymi z § 7 niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

791.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 28 września 1928 r.

w sprawie zmian w rozporządzeniu z dnia 27 października 1926 r. o radach szkolnych miejscowych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

Na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 4 czerwca 1920 r. o tymczasowym ustroju władz szkolnych (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 304) zarządzam co następuje:

§ 1. Punkt d) § 5-go rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 27 października 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 684) otrzymuje następujące brzmienie: